

آقای عطار، کمی درباره خودتان بگویید؟

محمود عطار هستم، فارغ التحصیل بازیگری و کارگردانی از دانشکده هنرهای زیبا، دانشگاه تهران در سال ۱۳۵۲، مدتی قبل از انقلاب در اداره برنامه های نمایش فرهنگ و هنر سابق فعالیت می کردم و سپس در شهرستانهای مختلف، به عنوان کارشناس تئاتر فعالیت داشتم. از سال ۱۳۶۶ به تهران آمدم و در مرکز هنرهای نمایشی به عنوان مسؤل هماهنگی تئاتر استان ها مسؤل دبیرخانه جشنواره ها مشغول به کار شدم. در کنار کارهای اجرایی در زمینه های بازیگری و کارگردانی تئاتر فعالیت داشته ام.

چطور شد که به گروه بینوایان پیوستید؟

من در زمان دانشکده با آقای غریب پور همکاری داشتم، از طرف ایشان دعوت به کار شدم، با اشتیاق پذیرفتم که در این کار بزرگ در کنار ایشان همکاری کنم. به عنوان بازیگر و مدیر صحنه نمایش در خدمت گروه هستم.

فکر می کنید بینوایان چه ویژگی مهمی برای اجرا دارد؟

کارگردان نمایش قطعاً مورد خاصی را برای این اجرا در نظر دارند، بیشتر فکر می کنم نگاه ایشان به شرایط امروز جوامع پشوری است و اینکه آدم ها یکدیگر را دوست داشته باشند. شاید پیشود گفت پیام این نمایش و ویژگی آن در همین مسئله باشد. پیامی که در پایان نمایش توسط زنان و زنان بیان می شود.

تدر مورد وظیفه اصلی خودتان، مدیریت صحنه این نمایش و گروه توضیح دهید؟

می توان گفت بخش عظیمی از فعالیت من همکاری در پشت صحنه است. اجرای بینوایان با این حجم بازیگر و تعدد صحنه ها کار سنگینی است. ما ۲۶ بازیگر مرد ۲۳ بازیگر زن در این نمایش داریم که مجموع این بازیگران حدود ۱۵۰ نقش را بازی می کنند، پشت صحنه این نمایش مدیریت پر اجزای مختلف این ارتباط ها، ابزار و اشیا و نور و لباس در مجموع تدارکات هماهنگی این کار، زحمت طاقت فرسایی می برد. که به هر حال امیدوارم سربلند باشم در این مسئولیت. در این نمایش ۲۱ صحنه وجود دارد و تعویض همین صحنه ها با توجه به تغییر نقش بازیگران، تعویض لباس، تعویض گریم و... کار بسیار سختی است.

فکر می کنید اجرای بینوایان چه تاثیری بر تئاتر کشور دارد؟

شرایط امروزی تئاتر ما به صورتی است که باید حمایت شود و باید تئاتر را از این حالت بحرانی و انزوایجات داد، فکر می کنم این نمایش تاثیر زیادی در زنده کردن تئاتر و مطرح کردن آن در سطح جامعه و گروه های اجرایی تئاتر داشته باشد. من امیدوارم با تلاش کارگردان و کلیه اعضای گروه و با کمک مدیریت فرهنگسرای بهمن این نمایش بتواند تحول عظیمی در تئاتر کشور ایجاد کند. و بعد از اجرا نتایج خوبی برای تئاتر کشور داشته باشد.

تئاتر فعلی ما را چگونه ارزیابی می کنید؟

مشکل تئاتر ما در حال حاضر بخشی برمی گردد به امکانات اجرایی و سالن تئاتر که اجرای بینوایان در کنار خود امکانات عظیمی به وجود آورده است که شاید بتوان گفت در خاورمیانه بی نظیر است. سالن شهید آوینی با امکانات گسترده نوری، خیاط خانه، امکانات صوتی و اتاق های گریم و مجموعه ای کامل، در ایران بی نظیر است. این سالن می تواند پاسخگوی نیاز بخشی از تئاتر تهران و کشور باشد. سالنی بزرگ که برای اجرای تئاترهای حجیم بزرگ و حتی تعزیه قابل استفاده است.

مشکل دیگری که در تئاتر ما وجود دارد. مشکل بودجه و کمبود آن است. که باید برطرف شود. در حال حاضر ما می بینیم که فرهنگسرای بهمن عنایت بیشتری به تئاتر کشور دارد امیدوارم این حرکت ها ادامه یابد.

یکی دیگر از مشکلات تئاتر ما نداشتن موضوعات و محتوای ارزشی است که کمتر اتفاق می افتد، در بخش محتوایی باید نگاه کرد به ارزش های مذهبی و ملی و منطقه ای تا بتوانیم به کمک آیین ها و فرهنگی رسوم هر منطقه تئاتر را حتی در سطح جهانی ارائه کنیم. مشکل جشنواره ها هم در حال حاضر وجود دارد، تئاتر خلاصه شده است در جشنواره ها.